

Брой 68
ISSN 2815-5394

IRIS PAPERS

6 октомври 2025
Год. 27

Ангела Меркел и геополитическия реваншизъм на Кремъл

Огнян Минчев

Издател: Институт за регионални и международни изследвания
А: гр. София, 1113, ул. Антон П. Чехов № 51, ет. 3
W: <https://www.iris-bg.org/>
E: mail@iris-bg.org

24 часа > ВСИЧКО ОТ ДЕНЯ 19:39 Пловдивчанка плати фиша на баща си, без той да зна... Европа за България

БЪЛГАРИЯ БИЗНЕС МНЕНИЯ МЕЖДУНАРОДНИ СПОРТ ОЖИВЛЕНИЕ СПРАВОЧНИК ЗДРАВЕ ДОСИЕТА ПРОЕКТИ

Меркел: Полша и балтийските държави са отговорни за войната на Путин в Украйна

06.10.2025 10:12 65192

Ангела Меркел КАДЪР: Екс/@amerkel57

https://www.24chasa.bg/mezhdunarodni/article/21440410?fbclid=IwY2xjawNZ_vtleHRuA2FlbQIxMQABHiN0TsQNХаН6уТ-qBUdk9AhD6KzSDlM3dwbju_Gak0lETskvXVzJR0uwnxrH_aem_6UK1OeZ65hwwultC1n45VQ

Позицията на Меркел не предизвиква изненада. Тя бе главната политическа фигура – заедно с няколко поредни президенти на Франция – която осигури и последователно проведе пораженската политика на обединена Европа спрямо Русия, Путин и неговите амбиции за геополитически реванш срещу Стария континент. Каквито и да са били мотивите на Меркел да води тази политика, нейните очертания ся ясни и кате-

горични. НА ВСЯКА ЦЕНА да се осигури приоритетно партньорство между Европа (Германия) и Русия с една основна цел – стопанска и политическа симбиоза, при която Европа (Германия) осигурява на Кремъл водещите технологии за модернизация на Русия, а Москва осигурява енергосуровините за икономическото развитие на Европа. В тази стратегия не би имало нищо лошо, ако двете страни поддържаха равноправни отно-

шения на балансирана власт и влияние една спрямо друга. За съжаление, реалността бе съвършено различна – приоритетните отношения доведоха до пълна безпомощност на Европа (Германия) спрямо стратегията на Кремъл за геополитически реванш в епохата след рухването на Съветския съюз. Путин използва странната мекота и отстъпчивост на Берлин, Париж и Брюксел през първите две десетилетия на нашия век за да разгърне агресивна стратегия за подчинение на Европа – чрез шантаж през енергиен монопол (особено в източна Европа), чрез масирана пропагандно-оперативна, хибридна, война срещу Европа, срещу нейните ценности, институции и политики, чрез овладяване на (източно)европейски публични институции за целите на системна корупция по върховете на властта в полза на руските стратегически интереси.

Политиката на Меркел спрямо Москва бе своеобразно продължение на една германска имперска политика спрямо Русия, провеждана в продължение на столетия. Основната

жертва на тази политика са страните от централна Европа – Полша, Чехия, Словакия, Балтика... Подялбата на централна и източна Европа бе дълбокото съдържание на отношенията между Хабсбургите, Прусия и Русия и тяхна основна жертва бе Полша. (На юг към трите империи трябва да прибавим и Османците като съперници за контрол върху Изтока на Европа.) В Берлин, разбира се, биха се възмутили от подобна аналогия, но ние нямаме ангажимент да респектираме чието и да било лицемерие... Меркел се възмуцава, че Полша и Балтика са ѝ попречили да продължи успешно да продава – да подарява – източна Европа на Путин в името на приоритетните германо-руски отношения. От своя страна, във Варшава, Талин, Рига и Вилнюс добре познават собствената си история и не пожелаха за пореден път да тръгнат като овце на заклание в полза на германо-руската дружба. За това става въпрос – Меркел жали за пропуснатата възможност за пореден път през 2021 г. да удовлетвори лъгоедския апе-

тит на Кремъл за сметка на пренебрежимите интереси на Полша, Украйна и Балтика.

Нека тук припомним, че ласкавите отношения между Меркел и Путин (понякога се помрачаваха от появата в стаята на едър доберман...) засягаха не само Полша и Балтика, но цяла източна Европа. Моделът за партньорство на всяка цена между Европа (Германия) и Кремъл създаде основите на посткомунистическия олигархичен модел, който и до днес управлява съдбините на Балканите, на Унгария, на Словакия... От една страна, България вече бе член на НАТО и ЕС, но от друга, в дълбоките етажи на българската стопанска и политическа действителност удобно се настаниха ключовите интереси на руската държава, на нейните спецслужби (те не са си тръгвали след 1944-та) и на руската корпоративна – енергийна и финансова инфраструктура. В София управляваха приятели на Меркел, които правиха същото, каквото правеше и тя – говореха за европейски ценности и послушно изпълняваха капри-

зите на Путин, подчиняваха се на неговия произвол. Когато управляващите от София отиваха в Брюксел за да гласуват това, което искаше Меркел, европейските чиновници ласкаво им се караха за високата корупция и всички други безобразия на властта, даже пишеха дълбокомъдрени доклади (*Cooperation and verification mechanism*). Това беше едно конструктивно лицемерие, от което спечелихме всички – българите позабогатяха от еврофондовете, тези които ги управляват забогатяха мръсно много, а Путин получи от България всичко, което поиска – както получи всичко, което поиска и от Европа (Германия). Само лошите Полша и Балтика ръмжаха по малко...

Меркел и Саркози блокираха през 2008 г. в Букурещ предоставянето на MAP – план за действие за членство на Украйна и Грузия в НАТО, с което дадоха карт бланш на Путин да открие сезона на мръсните войни на Москва срещу страните от постсъветското пространство. Слава Богу, Меркел не бе на власт през 1997 и 2004 г., за

да попречи на членството в НАТО на страните от източна Европа! След нахлуването на Путин в Крим и Донбас, Меркел и Франсоа Оланд режисираха „Минските споразумения“, които на практика трябваше да осигурят легитимност на кремълската инвазия. Каква беше основната цел на Минск-1 и Минск-2? Да се осигури конституционна автономия на Луганската и на Донецката сепаратистки републики, за да могат техните криминални елити по заповед от Москва да блокират всеки закон и политически акт на институциите в Киев, който би могъл да реализира независимост на Украйна в разрез с имперските интереси на Кремъл. Ето такъв „мир“ осигуриха Меркел и Оланд на Украйна – страна-жертва на агресия. Ако Меркел бе останала на власт до февруари 2022 г., то без съмнение, тя щеше да организира Минск-3, 4, 5... Украйна щеше да бъде притискана да се раздели с всичко това, което може да служи за основа на нейната национална независимост. Полша и Балтика пречат на щастливото партньорство на

Меркел с Путин. Украйна също пречи... Слава Богу, все пак Меркел се раздели с властта в Германия през 2021 г. Руската агресия от февруари 2022 г. позволи на следмеркелуанска Европа да се събуди от дълбокия сън на страха, унижението и лицемерието пред кремълската арогантност. Но наследството на Меркел все още не се е оттеглило в историческия музей. Метастазите на „дружбата на всяка цена“ с Путин набъбват в Будапеща, в Братислава, те прекосиха океана и станаха част от новата консервативна вълна, изразявана от хора като Тъкър Карлсън, Миършаймър ... списъкът може да бъде продължен.

През втората половина на 18 век Полша бе поделена между Русия, Прусия и Хабсбургите – в три кръга на подялба. Балтика е поле на съперничество между Петербург и Берлин в продължение на столетия. Чехи, словаци, българи, сърби, хървати бяха късани на парчета и присвоявани по волята на „великите сили“ чак до 1989 г., а в определена степен – и след това. Време е източна Европа да намери

своето стратегическо единство като единствена възможност за еманципация от произвола и лицемерието на своите дълговековни имперски господари. Вълкът козината си мени, но нравът – не. Европа еволюира до неузнаваемост в резултат на понесените поражения от двете катастрофи на 20 век. Резултат на тази еволюция е самото съществуване на Европейския съюз. Но старите имперски инстинкти стоят в дълбокия контекст и се проявяват понякога през

външно парадоксални форми на официалната политика. Каквато и да е била мотивацията на Меркел да превръща Европа в беззъба прислужница на агресивните амбиции на Кремъл, нейното политическо наследство трябва да бъде ясно дефинирано и отречено като модел на официална политика, ако искаме Европа да има достойнство, респект и перспектива за оцеляване като значима световна сила през бурните води на епохата, в която живеем.